

Valotyttö

ja

Drakorin kirous

PEKKA HARJU-AUTTI

Valopyörre

ja

Drakorin kirous

Pekka Harju-Autti

Copyright © 2025 Pekka Harju-Autti

Kaikki oikeudet pidätetään.

Kuvat: Pekka Harju-Autti, Petri Tuhkanen (AI-avusteisesti; DALL-E).

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

Englanninkielisen laitoksen kustantaja: MindStir Media, USA (2026).

Tässä kirjassa kuvattavat hahmot ja tapahtumat ovat kuvitteellisia. Mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin henkilöihin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumanvaraisia eikä niitä ole kirjailijan taholta tarkoitettu. Mitään osaa tästä kirjasta ei saa kopioida, tallentaa tiedonhaku- tai säilytysjärjestelmään tai välittää missään muodossa tai millään menetelmällä – sähköisesti, mekaanisesti, valokopioimalla, äänittämällä tai muulla tavoin – ilman kirjailijan nimenomaista kirjallista lupaa. Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13 b §:n ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

ISBN 978-952-80-9731-0

Sisältö:

- 1. Matka alkaa**
- 2. Andamaanien kirous**
- 3. Naapurin hämmästys**
- 4. Täydenkuun juhla**
- 5. Tulisijan äärellä**
- 6. Erityisopetusta kuolemiseen**
- 7. Kirouksen selvitysmies**
- 8. Rakkauden nuoli**
- 9. Taistelu joella**
- 10. Kohti väistämätöntä**
- 11. Nalinin rituaalit**
- 12. Viidakon syvyyksissä**
- 13. Lohikäärmeen tulihengitys**
- 14. Juhla, joka muutti kaiken**

*”Mitäs tuumisit
elämäsi seikkailusta?”*

Luku 1: Matka alkaa.

Vuonna 1751 Glasgow'n satamassa leijui kalan ja tervan pureva tuoksu, ja merellisen suolan kosteus tarttui tahmeana ihoon. Läheisistä tehtaista leijuva savu lisäsi ilman terävyyttä. Raatavat

satamatyöläiset täyttelivät saapuneita kauppalaivoja kaikista maailman kolkista. Kadut täyttyivät hevosten kavioiden kopinasta ja paikallisten oluttupien puheensorinasta.

Eräänä elokuisena iltapäivänä kapteeni Julius palasi satamasta korjailemasta veneitä. Hänen kodissaan oli messinkisiä kaukoputkia ja monia kaukomailta tuotuja esineitä, muttei ainuttakaan rommipulloa, jolla juhliisi seikkailujaan. Hän oli valinnut toisenlaisen tavan muistella merimatkojaan. Julius otti esiin kuluneet pensselit ja öljyvärit ja alkoi maalaamaan merellistä maisemaa. 42-vuotiaana kokeneena merimiehenä hän oli uhmannut monien merien vaaroja, joten hän tiesi hyvin miltä meren pitäisi näyttää kankaalla. Maalaaminen ei kuitenkaan sujunut tänään. Julius tuhahti.

Juliuksen 14-vuotias tarkkaavaisen katseen omaava poika Peter aisti tuskastumisen. ”Isä, onko kaikki kunnossa?”

Sivellin pysähtyi ilmaan. Julius huokaisi syvään ja laski maalausvälineensä pöydän kulmalle. ”Eiköhän se ollut tältä päivältä tässä. Yritin keskittyä maalauksen kohtiin, joissa myrskyn jälkeinen auringonvalo kohtaa rauhoittuvien aaltojen harjat, mutta ei se nyt onnistu. Eikä ole onnistunut pitkään aikaan niin kuin haluaisin. Ehkä en pysty maalaamaan sitä kunnolla, ellen ole merellä – oikealla laivalla, kasvot kohti merituulta.”

Peter, joka oli kuin nuorempi painos isästään, astui lähemmäs. “Kaipaатko merta?”

Julius naurahti hieman kaihoisasti. “Joskus. Se on kummallinen juttu – silloin kun olen merellä, ajattelen usein kuinka mukavaa olisi olla kotona Glasgowissa. Mutta kun sitten tulen kotiin, huomaan ettei suolantuoksu irtoa minusta – meri aaltoilee jossain sisälläni. Se on kuin ikuinen riesa.”

“Ehkä se riesa kuuluu kaikille merimiehille. Kannat merta aina mukanasasi, eikö.”

“Aivan niin.” Julius katsoi ulos ikkunasta, uppoutuneena ajatuksiinsa. “Meressä on selittämätöntä rauhaa. Ja sitten kun meri taas kutsuu, sen tuntee nahoissaan.”

Peter tarkkaili isäänsä huolestuneena. “En muista, että olisit koskaan ollut turhautunut maalaamiseen. Se on varmaan merkki jostain.”

Julius sai puristettua väsyneen hymyn kasvoilleen ja pörrötti Peterin tukkaa. “Ehkä niin. Ehkä huomenna sujuu paremmin.” Hän puristi Peterin olkapäätä. “Mene nyt vain omaan

huoneeseesi tekemään kotitehtäviä. Minä jään tänne – annan takkatulen ja piipun rauhoittaa, ja mietin vähän aikaa vähän asioita.”

Peter tallusteli huoneeseensa ja Julius sytytti piipun. Hetken kuluttua, kuin vastauksena merikapteenin sisäisiin tuskanhuutoihin, ovelle kolkutettiin. Julius aukaisi oven. Oven takana seisoivat univormuun pukeutunut kuninkaallinen lähetti kädessään paksu sinetöity kirjekuori.

"Kapteeni Julius Hawthorne, oletan?", lähetti kysyi korostetun virallisesti. Julius nyökkäsi ja lähetti ojensi hänelle paksun, sinetöidyn kirjeen. Lähetti kertoi kirjeen olevan Britannian hallinnolta ja sisältävän tärkeän kuninkaallisen määräyksen. Lähetti poistuttua Julius marssi työpöytänsä ääreen. Hänen mielessään risteili mitä kirje pitäisi sisällään. Julius laski kirjekuoren pöydälle ja rikkoi tummanpunaisen vahasinetin. Takassa rätisevät liekitkin tuntuivat vaimenevan Juliuksen vetäessä paksun kirjeen varovasti ulos kuoresta. Hän avasi kirjeen. Se oli kirjoitettu korkeimman kuninkaallisen kirjurin hienostuneella käsialalla. Kirjeen mukana oli useita liitteitä ja karttoja.

∞

”Arvoisa kapteeni Julius Hawthorne,

Britannian hallinnon korkea-arvoisena edustajana määrään teidät lähtemään laivallanne kauppamatkalle Intian valtamerelle, Bengalinlahdelle.

Matkanne tulee alkaa jo marraskuun alussa. Kuten tiedätte, meri on tuolloin rauhallisimmillaan ennen monsuunikauden myrskyjä, taaten suotuisat purjehdusolosuhteet. Hyödyntämällä kuivan kauden alkua pystynette välttämään monsuunien aiheuttamat vaarat ja saavutte arviolta vajaan viiden kuukauden päästä määränpäähänne Andamaanien saarille.

Teidän tulee hankkia arvokkaita mausteita ja muita harvinaisia hyödykkeitä. Ajankohta mahdollistaa myös kaupankäynnin Intian markkinoilla sopivasti ennen paikallisten juhlapyhien alkua ja lisäten tulevan kauppareittinne taloudellisia hyötyjä sekä Britannian hallinnolle että Itä-Intian kauppakomppanialle. Teidän tulee alkaa viipymättä valmistautua tähän merkittävään tehtävään ja suorittaa se huolellisesti kuninkaan tahdon mukaisesti.

Minulla on kunnia toimia, hyvä kapteeni Julius, nöyrimpänä ja kuuliaisimpana palvelijananne.

Thomas Pelham-Holles,

Newcastlen herttua”

∞

Liitteisiin oli kirjattu yksityiskohtaiset ohjeet matkan toteuttamiseksi. Kaikki asiakirjat alleviivasivat Britannian imperiumin laajentamisen ja kaupallisten etujen tärkeyttä.

Tehtävä oli selkeä. Kuninkaallista määräystä oli toteltava, vaikka Julius tiesi merimatkasta tulevan haastava. Matkan arvaamattomuutta lisäsi se, että Andamaanien alkuperäiskansat olivat tunnetusti yksi maailman eristäytyneimmistä kansoista. He olivat kaikin keinoin välttäneet vuorovaikutusta ulkopuolisten kanssa, mikä oli toisaalta mahdollistanut heidän ainutlaatuisen kulttuurinsa säilymisen. Ei tulisi olemaan helppoa saada saarilta Brittihallinnon ja itä-Intian kauppakompanian toivomia hyödykkeitä.

Julius oli kuitenkin pesunkestävä merikapteeni eikä mikään maakrapu. Merellisen seikkailun tuoma houkutus oli hänelle riskien aiheuttamaa pelkoa suurempi, joten pian hän kolkutti Peterin huoneen ovea. Peter oli sopivasti uppoutuneena isänsä ja isoisänsä kertomuksiin aiemmilta matkoiltaan.

Juliuksen silmät pilkehtivät. "Peter, mitä tuumisit elämäsi seikkailusta?"

Peterin havahtui välittömästi. "Oikeasti - voisinko tulla mukaasi? Olenkin jo kyllästynyt pelkkiin matkakertomuksiin."

Julius hymyili leveästi. "Se on mahdollista. Olin itse myös neljätoistavuotias, kun isäni pyysi minua mukaansa ensimmäiselle merimatkalleni. Matka oli todella rankka, mutta myös unohtumaton kokemus. Luuletko, että selviytyisit lähes viiden kuukauden merimatkasta?"

Peter ryhdistäytyi ja hänen ääneensä uhkui päättäväisyyttä. "Taatusti! Tulet näkemään, kuinka sitkeä olen. Olenkin jo harjoitellut vaikeita solmuja ja opetellut ulkoa aluksen köysistön ja takilan osat. Ja lukenut isoisän lokikirjoista, kuinka kohdata myrskyjä."

"Niin sitä pitää." Julius hiljeni hetkiseksi ja hänen äänensä vakavoitui. "Hyvä että olet innoissasi matkasta. Mutta tämä kuninkaan määräämä tehtävä ei ole pelkästään vaativa, vaan myös vaarallinen", Juliuksen äänessä kuului annos isän huolta.

Peter istuutui vastapäätä isäänsä. "Isä, sinä kuulut merille. Ja minä haluan tulla mukaasi. Jos äiti olisi vielä elossa, hän ei varmaan suostuisi. Mutta nyt... nyt se onnistuu."

Julius sulki hetkeksi silmänsä. Mary oli aina ollut perheen sydän – vahva, lämmin ja suojeleva. Kaksi vuotta sitten hän oli sairastunut keuhkokuumeeseen, mikä oli vienyt hänet alle viikossa. Kahdestaan oleminen ei ollut ollut aluksi helppoa, mutta pikkuhiljaa arki oli alkanut sujua. Onneksi Michi-kissa, jonka Julius oli tuonut mukanaan viimeisimmältä Kaukoidän matkaltaan, oli tuonut Peterille paljon iloa.

Ennen kuin Julius ehti sanoa mitään, Peter totesi "Äidin kuolema muutti paljon. Se muutti sinutkin, isä. Et ole enää ihan sama merimies, joka iski tarinoita maailman oudoista kolkista ja kohtaamistasi myrskyistä."

Julius nyökkäsi. "Niin. Jätin meret, jotta voin olla kotona kanssasi. Olen elättänyt meidät tekemällä, mitä parhaiten osaan - korjaamalla veneitä ja rakentamalla pienaluksia satamassa."

"Mutta nyt meri kutsuu ja haluan tulla mukaasi. Ja jos itse kuningas on tämän matkan takana, niin meidän todellakin tulee lähteä", Peter sanoi pontevasti.

"Olet aivan oikeassa, lähdetään! Olin vaan huolissani, pärjäätkö pitkällä matkalla. Meidän on pidettävä huolta, että tämä ei jää sinun ensimmäiseksi ja viimeiseksi seikkailuksi."

"Ei varmasti jää," Peter vastasi ryhdikkäessä asennossa.
"Pääseehän Michikin mukaan? Laivallahan on paljon rottia, ruokaa sillä kyllä piisaa."

"Hyvä on, tulette molemmat mukaan. Mutta teet laivalla sitten juuri kuten sanon niin kuin koko miehistökin tekee – eikä mitään omaa, uhkarohkeaa tempuilua. Laivalla kuri on tiukka."

Peter nosti kätensä ilmaan ja hänen silmistään loisti voitonriemu. "Mahtavaa, sovittu!"

Julius laski kätensä Peterin olalle. "Matka tulee olemaan suuri seikkailu. Saat mahdollisuuden näyttää taitosi ja oppia paljon uutta. Valmistaudu parhaasi mukaan."

"Taatusti! Minne matkaamme?"

”Purjehdimme yhdessä Andamaanien saarille, jossa kohtaamme aivan uuden maailman.”

Vaikka Julius oli päättänyt ottaa Peterin mukaan, hän ei voinut olla ajattelematta matkan vaaroja. Miten hän voisi suojella poikaansa merimatkan rasituksilta ja tuntemattomien saarten vihamielisiltä asukkailta? Julius tunsi syvää vastuuta Peteristä, mutta samalla hän halusi näyttää maailmaa ja jakaa kokemuksen poikansa kanssa, aivan kuten hänen oma isänsä oli aikoinaan tehnyt. Samalla Julius muisteli omaa seikkailunjanoaan tuossa iässä - hän olisi löytänyt tiensä isänsä laivaan, vaikka salamatkustajana.

Illateen jälkeen Julius ojensi Peterille paketin ja ilmoitti juhlallisesti: "Kuten jo isoisä on kertonut, lokikirjan kirjoittaminen on perinteemme. Nyt meillä alkaa uusi matka, joten tässä sinulle ihan uudenkarhea lokikirja. Voit kirjoittaa ensimmäisen luvun jo tänään. Tiedän koulutöistäsi, että kirjoitat taitavasti – jopa runoja.”

Peter otti kirjan vastaan hämmentyneenä. "Mitä pitäisi kirjoittaa? Matka ei ole edes alkanut."

"Matka alkaa jo ennen ankkurin nostoa. Isoisälle lokikirja oli pääasiassa tärkeä kirjaus päivittäisistä tapahtumista ja navigointitiedoista. Itse olen aina lisännyt kirjaani myös paljon

omia pohdintojani. Se on hyvä tapa. Kirjoita tähän lokikirjaan paitsi kulkemistasi maileista, myös tunnelmistasi ja ajatuksistasi."

Peter meni innokkaana huoneeseensa. Hän tunnusteli sormillaan sileää, koskematonta nahkakantta. Hän avasi ensimmäisen sivun, paperi rapisi halukkaana ottamaan ensimmäisten merkintöjen musteen vastaan. Julius oli kirjoittanut etusivulle rohkaisevat alkusanat: "Peter, kirjoittaessasi tätä lokikirjaa anna sekä mielesi että sydämesi laulaa."

Sanat leijuivat ilmassa, odottavina. Peter tuijotti eteensä, kuunnellen ikkunan takaa kantautuvaa sataman vaimeaa huminaa. Hän kastoi kynänsä musteeseen, kärki pysähtyi aivan paperin ylle. Samalla lattialaudat narisivat talon sisällä – hänen isänsä kulki ympäriinsä, miettien satoja valmisteltavia asioita. Peterin mieleen nousivat kuvat myrskyjen riepottelusta purjeista ja isän karkean lämpimästä naurusta niistä kertoessaan. Hän antoi ensimmäisten sanojen upota paperille.

∞

Lokikirja, 18. elokuuta 1751

Isä sanoo, että Lokikirja ei ole pelkästään tuulesta ja säästä kirjaamista varten, vaan niille asicille, jotka todella merkitsevät. Oskoon tämä Lokikirja sellainen.

Isä esitti tänään ison kysymyksen. Hän ei käskenyt, eikä odottanut sokeaa tottelevaisuutta - hän vain sanoi: "Mitäs tuumisit elämäsi seikkailusta?"

Se ei ollut määräys. Mutta ei myöskään pelkkä kysymys. Se oli kutsu hänen maailmaansa.

Minä vastasin kutsuun, koska olen odottanut kauan tätä hetkeä. Että isä näkee minut jonakin muuna kuin lapsena.

Hän puhuu merestä kuin vanhasta ystävästä. Kuuntelen ja nyökkään kuin poika, joka haluaa tulla mieheksi - mitä kaikkea se sitten tarkoittaaakin.

Glasgowin tutut kujat, oma pulpsettini, koulu, harmaat kadut jäävät taakse. Samoin kaikki kaverini. Ja leipuri Stewart Argyle Streetissä, joka aina hihkaisee ohii kuskiessani ja antaa kaurakakun. Muistavatko he enää minut, kun palaan?

Jos palaan.

Mitä jos tietäisit kuolinpäiväsi?

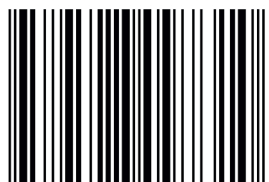
Kaukaisella Andamaanien saarella se on kaikille todellisuutta.

Vuonna 1751 kapteeni Julius lähtee poikansa kanssa matkalle Andamaanien saarelle, jossa jokaisen asukkaan otsaan on tatuoituna oma kuolinpäivä. Tämä muokkaa heidän kulttuuriaan syvällisesti ja vaikuttaa kaikkeen henkilökohtaisista valinnoista yhteisöllisiin rooleihin. Kapteeni Julius tutkii ihmisen kuolevaisuutta sekä kohtalon ja vapaan tahdon välistä jännitettä. Hän asettuu osaksi saaren poikkeuksellista elämänmuotoa ja joutuu kohtaamaan dramaattisesti myös oman kuolevaisuutensa ja ihmisyyden ytimen.

Voit kutsua tätä historialliseksi fantasiakirjaksi.

Mutta se on paljon enemmän.

Kirkus Reviews: "GET IT"
Readers' Favorite: ★★★★★
Wishing Shelf: ★★★★★
Reedsy Discovery: ★★★★★
Bookview Review: ★★★★★
Onlinebookclub: ★★★★★

9 789528 097310